Розведення і вирощування нетрадиційних об’єктів.

1.Нетрадиційні об’єкти рибництва.
2.Підготовка, утримання і відбір плідників.
3.Інкубація ікри, утримання личинок вирощування мальків та цьогорічок.
4.Одержання товарної продукції.
5.Осетрові, хижі риби та способи їх вирощування.
6.Характеристика форелевих господарств.

ТЕХНОЛОГІЯ РОЗВЕДЕННЯ І ВИРОЩУВАННЯ НЕТРАДИЦІЙНИХ ОБ'ЄКТІВ РИБНИЦТВА

Буфало належать до ряду коропоподібних, сімейству чукучанових (Catostomidae). Представлений трьома видами - великоротий, малоротий і чорний . Буфало за основними фізико-хімічними параметрами середовища близькі до коропа і рослиноїдних риб.

Всі три види буфало мають довгий спинний плавець, перші промені якого помітно вищі від наступних, тіло вкрите лускою, вусиків немає.

Большеротый Малоротый Черный

Великоротий буфало (Ictiobus cyprinellus (Val.) має валикоподібне, порівняно високе тіло, голову помірної довжини, рот великий, напівверхній. Забарвлення спини тьмяно-коричневе, боки світлі, плавці сірі. За специфікою
забарвлення вони близькі до коропа.

Малоротий буфало (Ictiobus bubalis (Rafinesque) у межах роду найбільш високотілий вид, тіло дещо сплющене, за формою нагадує ляща. Голова маленька, рот нижній, маленький. Менш інтенсивно забарвлений, ніж
великоротий буфало.

Чорний буфало (Ictiobus niger (Rafinesque) має прогонисте тіло, що нагадує сазана. Рот нижній. Довжина голови і розмір тіла займають проміжне
положення між великоротим і малоротим. Забарвлення тіла темне, іноді майже чорне, що залежить від особливостей водойми, де він живе.

Відмінні видові особливості добре виражені у дорослих особин і значно гірше у молоді, що без достатніх навичок утруднює їх диференціювання.

Великороті буфало - типові зграйні риби, більшу частину вегетаційного періоду тримаються у товщі води, що дає можливість забезпечити їх

ефективний вилов активними знаряддями лову. Досить легко можна виловити спокійних малоротих буфало. Чорні буфало - придонні риби, за характером поведінки нагадують коропа і вилов їх у неспускних водоймах складний.

Всі види буфало здатні споживати комбікорм, але активність поїдання ними штучних кормів нижча, ніж у коропа, що слід враховувати при його культивуванні у рибницьких ставах в полікультурі.

Буфало - швидкоростучі риби. При цьому особливою інтенсивністю росту характеризується великоротий. Його маса у природних водоймах досягає 15 кг. Окремі особини досягають маси 45 кг. Максимальна маса малоротого буфало становить 15-18, чорного - 7 кг.

Біологія розмноження буфало дозволяє віднести їх до групи риб з весняно-літнім нерестом, а стосовно нерестових субстратів - це типові фітофіли.

Характер розмноження буфало свідчить про значну подібність з коропом. Розмноження починається при температурі води 16-17 °С. У міру підвищення температури інтенсивність нересту наростає, досягаючи максимуму при температурі 20 °С, що близько до оптимуму. Спостерігається розмноження і при вищих температурах (28 °С).

Процес нересту характеризується утворенням гнізд, до складу яких входять самка і 2-3 самці. Один із самців тримається у безпосередній близькості від самиці, інші - на невеликій відстані. Періодично самка робить різні рухи, на поверхні з'являються плавці самиці і самців, спостерігаються сплески, характерні для нересту коропа. Буфало, як фітофільні риби, не вибагливі до субстратів. Вони відкладають ікру на молоду і минулорічну рослинність, кореневища, плаваючі предмети, гідротехнічні споруди. Ікра буфало щільної консистенції, густа, світло-жовтого кольору. Потрапляючи у воду, вона стає клейкою.

Зариблення вирощувальних ставів на етапі змішаного живлення не завжди забезпечує високу виживаність. Тому доцільно підрощувати їх до життєздатних стадій .Біотехніка підрощування личинок буфало грунтується на технологічній схемі, прийнятій для коропа і рослиноїдних риб. Щільність посадки личинок буфало при підрощуванні 3- 4 млн екз./га, вихід 70 %, середня маса 15-20 мг, тривалість підрощування 12-18 днів. Можливе і лоткове підрощування в заводських умовах з використанням живих кормів. Личинок, які перейшли на змішане живлення, можна пересаджувати у малькові, вирощувальні стави чи відвантажувати для подальшого вирощування в інші господарства.

Канальний сом (Ictalurus punctatus (Raf.) належить до ряду коропоподібних, сімейства ікталурусових. Як новий об'єкт рибництва, він представлений особинами, які мають темно-сіре забарвлення спини, що переходить у світло-сіре на боках і черевці, та альбіносами, в яких

відсутня пігментація шкіри, а колір варіює від жовтувато-оранжевого на спині до білого на черевці. Для пігментованих особин характерна наявність чорних плям на окремих ділянках тіла і плавців .

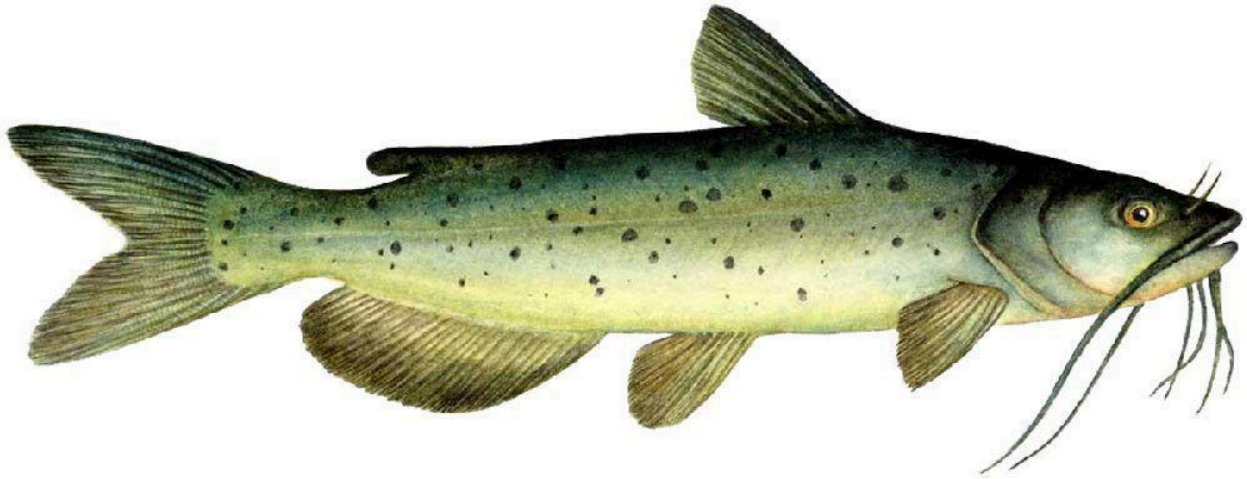

За фізико-хімічними параметрами середовища канальний сом близький до основних об'єктів тепловодного рибництва, але ефективна реалізація потенції росту можлива при температурі 25-28 °С Як прісноводну рибу канального сома можна культивувати при солоності до 12 %0, про що свідчать відповідні дослідження.

Канальний сом має тіло прогонистої форми, луска відсутня, є жировий плавець, голова маленька, сплющена. На верхній щелепі - пара невеликих шкірних вусиків, а по кутах кінцевого ротового отвору - пара великих товстих вусів, під нижньою щелепою - дві пари невеликих вусів. За характером живлення канальний сом - типовий поліфаг, природна їжа якого складається з комах, ракоподібних, дрібної риби, різних організмів, що визначається віком, розміром та масою окремих особин. В умовах промислового вирощування старші вікові групи добре споживають фарш з печінки і селезінки теплокровних тварин, риби, гранульований рибний корм.

Канальний сом належить до великих швидкоростучих риб. Його маса у природних водоймах досягає 40 кг. У дослідах по виявленню інтенсивності росту канального сома маса цьоголіток становила 15 г, дволіток-102-151, трилiток – 535-570 г, чотириліток - 1,4-1,8 і п'ятиліток - 1,7-2,2 кг.

Біологія розмноження канального сома свідчить про те, що даний вид характеризується весняно-літнім нерестом, оптимум нерестових температур – 21-26 °С, тривалість нересту до 6 год. Як нерестові субстрати канальний сом використовує нори, заглиблення, коріння дерев. Відкладена ікра має вигляд драглистої кульки, клейка, золотисто-жовтого кольору різної інтенсивності. Плодючість коливається від 4 до 70 тис. ікринок, що визначається лінійними розмірами і масою тіла самиць. Самці турбуються про потомство, активно охороняють ікру й інтенсивно аерують воду рухами плавців,

тіла і вусів. У рибницьких господарствах канального сома розводять ставовим, садковим і акваріумним способами. При підборі плідників для комплектації нерестових гнізд звертають увагу на вираженість вторинних статевих ознак, які свідчать про ступінь розвитку статевих продуктів, та на відповідність розмірів плідників. Якщо самиця не готова до нересту чи її лінійні розміри і маса тіла значно менші від самця, то він починає переслідувати самицю, завдає їй сильних укусів, внаслідок чого з'являються великі рани, які призводять до летальних наслідків. Так же поводиться і самиця по відношенню до самця, який не досяг статевої зрілості чи характеризується меншими лінійними розмірами і масою тіла.

Ставовий метод розведення найпростіший і досить поширений. Плідників висаджують у стави у співвідношенні 1 : 1 і встановлюють у них нерестові гнізда (молочні бідони, бочки, каністри, великі глиняні глечики, дерев'яні труби При садковому методі розведення гнізда встановлюють у садки, що дає змогу організувати дієвий контроль за нерестом. Найдосконалішим є акваріумний метод, який передбачає індивідуальний відбір плідників у гніздо, їх ін'єктування і посадку па нерест в спеціальні акваріуми місткістю 200 л, де відбувається відкладання ікри. На четверту добу після переходу на активне живлення личинок пересаджують у лотки, нерестові чи малькові стави, що визначається специфікою господарства. У ставах личинок підрощують до стадії мальків.

Осетрові (Acipenseridae) у межах природного ареалу живуть лише у Північній півкулі і є найціннішими промисловими рибами. Всі осетрові - теплолюбні риби, які характеризуються тривалим періодом життя, пізнім дозріванням і нещорічним нерестом Кількість нерестів протягом життя не перевищує 4-5. Для статевозрілих особин характерна наявність озимої і ярої рас. Представники ярої раси входять у нерестові річки весною, нерестяться і мігрують у море. Представники озимої раси входять у нерестові річки восени, зимують, нерестяться наступної весни і також мігрують у море.

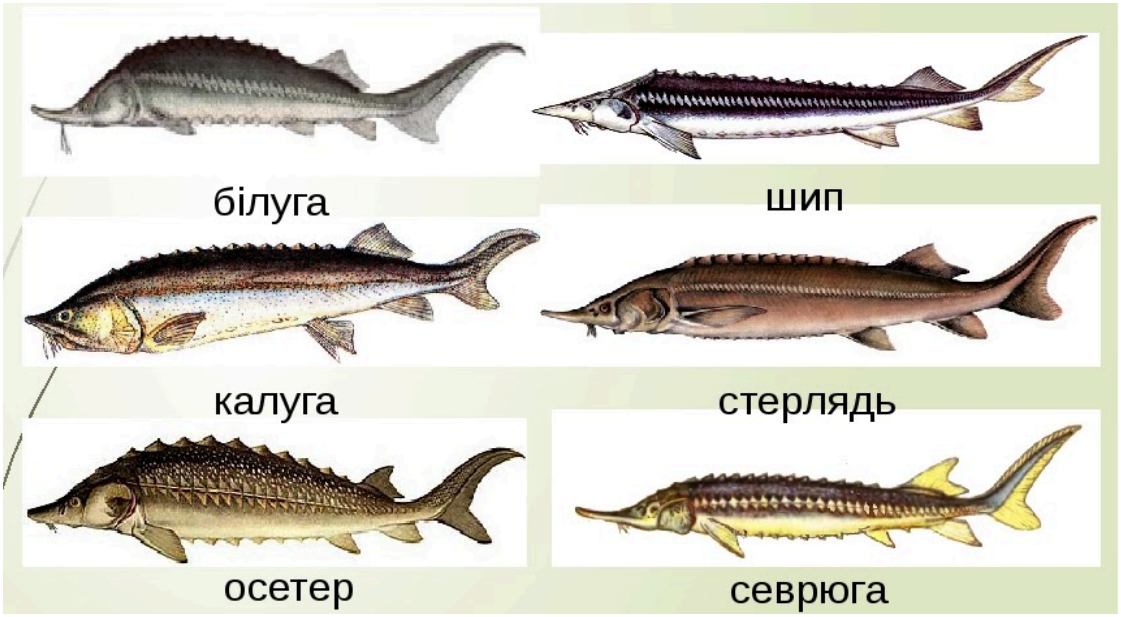

Процес розмноження починається у весняно-літній період. Це типово для найбільш поширених представників родини - білуги ,севрюги і російського осетра. Як нерестові субстрати використовується дно річок, вкрите гравієм чи
галькою на ділянках з вираженою течією. Нерест відбувається на ділянках річок, досить віддалених від моря, у прісній воді. Ікра клейка, що дозволяє їй
фіксуватись на нерестових субстратах та інкубуватись у приклеєному стані. Заводське відтворення осетрових починається із заготівлі плідників. Осетрових відловлюють у пониззях рік у період переднерестової і нерестової
міграцій. Проте кращими особинами для відтворення є ті, яких відловили у
період масового нерестового ходу. В операційному відділенні інкубаційного цеху одержують зрілі статеві продукти. Всі операції з ікрою виконують з граничною обережністю, уникаючи потрапляння ікри під прямі сонячні промені чи яскраве електричне освітлення.

Для запліднення ікри використовують сперму від кількох самців. Запліднюють ікру осетрових напівсухим способом. Суть способу полягає в тому, що сперму безпосередньо перед осіменінням розводять водою, доливають до ікри, після чого ретельно перемішують. Після завершення знеклеювання подають чисту воду для відмивання ікри від мулу перед завантаженням в інкубаційні апарати.

Молодь осетрових вирощують ставовим, басейновим чи комбінованим способами, що визначається технологією виробництва, прийнятою на заводі. Молодь осетрових у ставах вирощують при щільності посадки 100- 150 тис. екз./га і однаковому співвідношенні вирощуваних видів.

Основу сучасного ***холодноводного рибного господарства*** складає досить обмежена кількість видів, серед яких домінують форелі, а форелівництво – один з перспективних напрямів рибництва. Основний об'єкт форелівництва у нашій країні - **райдужна форель**.

Цей вид легко пристосовується до умов навколишнього середовища. Може витримувати температуру від близької до нуля до 27 °С, але оптимальною температурою є 15-18 °С. Оптимальна концентрація кисню 9 - 11 мг/л. Райдужна форель активно освоює природну кормову базу і швидко росте завдяки доброму засвоєнню кормів.

Характеристика форелевих господарств. На відміну від класичних ставових тепловодних рибних господарств, орієнтованих на культивування теплолюбивих об’єктів рибництва форелеві господарства, як правило, невеликі за площею. За ступенем завершеності виробництва їх розділяють на

повносистемні і неповносистемні. Повносистемні працюють з дворічним оборотом, але щоб форель досягла маси 800-1000 г, потрібний 3-4-річний оборот вирощування.

Основною умовою для створення холодноводого господарства є наявність джерела водопостачання, здатного задовольнити біологічні вимоги об'єкта рибництва. Для живлення водою форелевих рибницьких господарств використовують джерела, струмки, річки, озера, водосховища і ґрунтові води. Ґрунтові води мають постійну температуру, вільні від забруднення і паразитів і є добрим джерелом для циркуляційних установок. До складу повносистемного господарства входять розплідник і стави для вирощування товарної риби. Розплідник включає садки чи басейни для тимчасового утримання плідників у переднерестовий період, інкубаційний цех і басейни, лотки і вирощувальні стави для вирощування молоді, а також стави для утримання маточного і ремонтного стада.

При інтенсивному використанні ставів для утримання і годівлі форелі їх природна кормова база не має значення у зв’язку з тим, що левова частка продукції створюється за рахунок годівлі. Вирішальним фактором для визначення щільності посадки є зміна води. Маточне стадо форелі складається з самиць у віці 4-6 років масою 800-3000 г і самців у віці 3-5 років масою 500-1500 г. Співвідношення самиць і самок

становить 1 : 3-4, резерв самиць - до 50 %, самців - до 10 % стада плідників.

Періодично частину плідників треба вибраковувати за віком, а для їх заміни слід мати таке ж поголів'я ремонтної молоді у віці 2-3 роки. Щорічне вибракування становить 25-30 %.

При відборі плідників звертають увагу перш за все на масу тіла і зовнішні ознаки: форму тіла, розвиток м'язів, забарвлення. Особливу увагу звертають на хвостову частину тіла - вона повинна бути досить мясистою і округлою. Вибраковують виснажених, хворих і травмованих риб з викривленням хребта, з катарактою очей, недорозвиненими зябровими кришками.

При формуванні племінного стада плідників застосовується масовий відбір. Його проводять серед річняків і дворічок. Ікру і сперму від форелі одержують

шляхом зціджування і за допомогою наркозу. При розведенні форелі застосовують сухий чи напівсухий спосіб осіменіння ікри. При інкубації ікри необхідно контролювати вміст кисню, температуру, освітленість і уникати механічних впливів, які суттєво порушують нормальний ембріогенез. Мальків вирощують у прямокутних чи квадратних басейнах. Оптимальна температура води 14-18 °С, вміст кисню повинен бути не нижче 7 мг/л.

Вирощування цьоголіток. На цій стадії розвитку форель можна вирощувати в басейнах, ставах і садках. Найбільш доцільний інтенсивний метод вирощування в басейнах. Залежно від водного режиму допустима щільність посадки форелі масою 1 г від 2 до 5 тис. екз. на 1 м3. Витрати води становлять 35-50 л/хв. на 1000 риб. При вирощуванні цьоголіток у ставах слід враховувати, що витрати води в них значно менші, ніж у басейнах, тому менша і щільність посадки риб. Вирощувати товарну форель можна в ставах, садках і басейнах. Щільність посадки в басейнах становить 300-350 екз./м3, а зміна води повинна бути кожні 10-15 хв. При вирощуванні форелі в ставах щільність зменшують до 150-250 екз./м3. У процесі вирощування рибу слід регулярно годувати, не менше двох разів за сезон сортувати дволіток на дві різні групи, постійно спостерігати за санітарно-гігієнічним станом рибницьких місткостей і вирощуваною фореллю. При дотриманні всіх технологічних вимог маса дволіток за 120-150 діб вирощування досягає 200-250 г, рибопродукція у басейнах становить 50-75 кг/м3, у садках – 30 - 50, в ставах – 20-35 кг/м3. Відхід не повинен перевищувати 10 %.

Хижі риби

Щука звичайна (Esox lucius L.) -хижа теплолюбна прісноводна риба . Віддає перевагу водотокам з уповільненою течією, заливам річок і заплавним водоймам озерного типу. Статевої зрілості досягає на третьому-четвертому році життя.

Щука росте швидко, особливо у перші роки життя до настання статевої зрілості. В озерах, річках часто зустрічаються цьоголітки масою до 100 г, дволітки - до 1, трилітки - до 1,5-2 кг.

Цінність щуки як об'єкта ставової культури полягає не лише в тому, що вона дає добре м'ясо, а й у тому, що вона як біологічний меліоратор підвищує рибопродуктивність по коропу, карасю та інших рибах, яких культивують, за рахунок знищення їх конкурентів у живленні. Одержаний при цьому приріст продукції за рахунок культивованих видів нерідко буває вищим від приросту самої щуки.

Нереститься щука ранньою весною при температурі 3-6 °С, ікру відкладає на минулорічну відмерлу рослинність. Плодючість варіює у значних межах (від 17,5 до 215 тис. ікринок), що пов'язано з віком і розмірами самиць, у найбільших особин вона досягає 1 млн. ікринок. У процесі нересту плідники утворюють чисельні групи, до складу яких входять 1 самка і 2-8 самців, які значно дрібніші від самиць. Вони концентруються біля поверхні води, хвостові і спинні плавці нерідко з'являються над поверхнею. Виметана на глибині 0,5-1,0 м і запліднена ікра спочатку має клейкість, що дозволяє їй фіксуватись на рослинних субстратах, але ікринки швидко втрачають клейкість і осідають на дно, де й відбувається ембріональний розвиток при низькій температурі і високому вмісті кисню.

Личинки щуки при довжині 12-15 мм споживають личинок інших видів риб чи личинок свого виду пізнішого нересту, хоча в раціоні переважають личинки комах. На хижий спосіб життя молодь щуки переходить при довжині 5 см. Високого виходу личинок досягають при вилові їх із ставу на третій день після того, як вони почнуть плавати. Низький вихід буває при перетримуванні личинок у ставах до досягнення стадії малька, коли вони не знаходять корму і поїдають один одного. Для того, щоб забезпечити їжею мальків щуки в нерестовому ставі кормом і тим самим збільшити їх вихід, рекомендується відгородити частину ставу дрібночарунковою сіткою і пустити туди 10-12 статевозрілих окунів. Молодь окуня з'явиться дещо пізніше і буде кормом для мальків щуки. При нестачі корму відбувається

пригнічення росту мальків. Тому при розведенні і вирощуванні щуки вже на 15-й день після виходу передличинок з ікри пересаджують у нагульні стави, в яких мальки щуки в умовах розрідженої посадки можуть знайти природні корми в достатній кількості.

Для розведення щуки можна використовувати земляні садки і стави,
які мають на дні чи схилах дамб минулорічну рослинність, на яку щука відкладе ікру. При відсутності рослинності можна закріпити по берегах за до-
помогою грузил пучки минулорічної осоки. Після нересту плідників слід виловити з ставу.

Судак (Lucioperca lucioperca (L.) - хижа теплолюбна риба, яка живе у прісній і солонуватій воді басейнів Балтійського, Чорного, Азовського, Каспійського і Аральського морів. Акліматизований на Уралі, в Середній Азії, Сибіру і на Далекому Сході. Утворює напівпрохідну і прісноводну форми. Досягає довжини 120 см і маси 12 кг. У промислі переважають особини масою 2-4 кг при довжині 60-70 см. Статева зрілість настає на 3-4-му році життя .

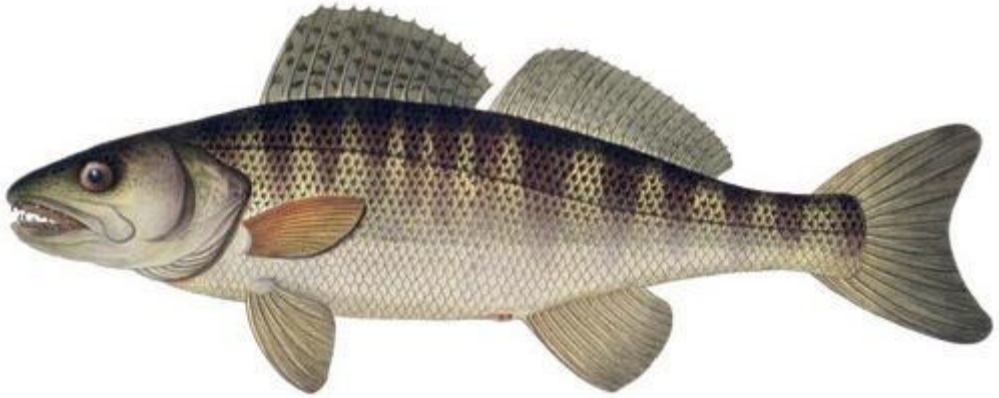

У природних умовах самець турбується про потомство, що виражається у будівництві гнізда на глибині 0,5-0,8 м і охороні ікри, відкладеної на кореневу
систему рослин.

Плодючість судака коливається від 82 до 1185 тис. ікринок, що залежить від маси і лінійних розмірів окремих самиць. Судак нереститься у прісній воді на чистих ділянках з твердим піщаним дном, з рослинністю і добрим кисневим режимом. Нерестові температури – 8-18 °С.

Судак типовий оксифіл, потребує високого вмісту кисню. Водойми, в яких вміст кисню нижче 4,0 мг/л, не можуть бути використані для культивування судака.

Біотехнічні прийоми одержання рибопосадкового матеріалу судака такі:

- встановлення штучних нерестових субстратів у водойму, де живе чисельне стадо плідників судака. Нерестові субстрати із заплідненою ікрою перевозять у водойму, призначену для вирощування цьоголіток. Після завершення ембріогенезу і викльову відбудеться зариблення водойми личинками судака, які й будуть вихідним матеріалом для вирощування цьоголіток;
- придбання мальків у віці 40 46 діб, вирощених у спеціалізованих чи ставових рибницьких господарствах, які займаються відтворенням і вирощуванням молоді судака;
- придбання цьоголіток (річняків) в певних рибницьких господарствах, вилов цьоголіток (річняків) з природних водойм і водосховищ.

У процесі відбору плідників комплектують у гнізда і висаджують на нерест. Гніздо включає одну самку масою 2 2,5 кг і двох самців масою 1 -1,5 кг. Якщо роботи проводять ранньою весною до настання нерестових температур і плідників відразу не висаджують на нерест, стадо необхідно розділити на статеві групи, забезпечивши роздільне утримання самців і самиць.

При використанні штучних нерестових субстратів і садків на нерест висаджують одну самку і двох самців на кожне нерестове гніздо. Якщо протягом трьох діб нерест не відбувся, плідників необхідно відловити, замінити штучний субстрат (гніздо) і знову посадити їх на нерест.

Значне поширення одержало сумісне вирощування судака з цьоголітками чи дволітками коропа. Проте кращі результати одержано при пересадці мальків судака у нагульні стави і при спільному вирощуванні судака з товарним коропом. Облов судака здійснюють восени за допомогою рибовловлювачів.

Концентрують цьоголіток судака в дельових садках, після чого перевозять у зимувальні стави звичайної конструкції. Щільність посадки цьоголіток до 200 тис. екз./га. Подача води в стави здійснюється безперервно. Здійснюють контроль за динамікою основних фізико хімічних параметрів. Річняків судака весною можна використовувати для зариблення нагульних ставів, водосховищ, озер і річок. Можливе також зариблення цьоголітками восени, що виключає необхідність забезпечення зимівлі.

Європейський сом хижа теплолюбна прісноводна риба Поширена скрізь. Живиться не лише рибою, а й жабами, мишами.

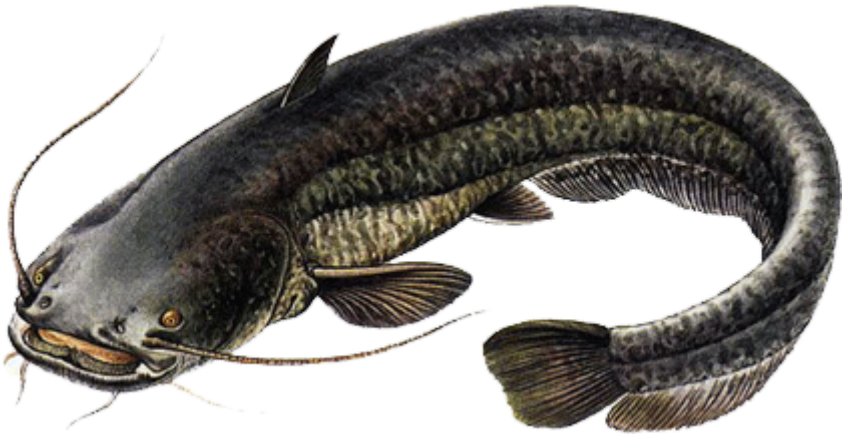

Великі соми поїдають іноді водоплавну птицю. Молодь сома спочатку живиться планктоном, а по мірі підростання – дрібною водною фауною, потім рибою. Статевої зрілості сом досягає на 4 му році життя. Ікра його клейка, жовтуватого кольору, діаметром від 2 до 3,5 мм. Плодючість близько
20 тис. ікринок на 1 кг живої маси. Сом нереститься при температурі води 18
20 °С на мілководних, слабко проточних і навіть з стоячою водою ділянках, порослих травою. Перед відкладанням ікри самиця сома ніби готує гніздо, злегка приминаючи траву. Ікру відкладає не відразу, а за кілька прийомів. Після відкладання ікри самиця і самець деякий час (до однієї доби) залишаються біля гнізда, оберігаючи його, потім самка зникає, а самець залишається біля гнізда майже до викльову передличинок.

Сом перспективний об'єкт ставового рибництва. Порівняно з іншими хижими рибами (щука, судак), він має ряд важливих переваг. Сом не потребує великих водойм, він з успіхом може нагулювати в різних ямах, каналах, кар'єрах, наповнених водою, які мають придатний гідрохімічний режим. Завдяки схильності сома до зимової сплячки, зимівля його значно спрощується немає необхідності утримувати в зимувальних ставах рибу для живлення сома, як при зимівлі щуки і судака. Для проведення нересту можна
використовувати зимувальні стави, що звільнились після зимівлі коропа.

Діапазон живлення сома значно ширший, ніж у інших хижих риб, оскільки він охоче поїдає не лише смітну рибу, що дає можливість ширше використовувати кормові ресурси ставів для культивуємих видів.

У переднерестовий період плідників посилено годують. З цією метою у став із плідниками підсаджують смітну дрібну рибу, некондиційних річняків карася. Кількість підсадженої риби повинна бути не менше 30 % від маси плідників. У переднерестовий період (ранньою весною) самиць саджають окремо від самців. Затримка з розсаджуванням неприпустима, оскільки з підвищенням температури води при спільному

утриманні плідники взаємно травмують один одного. Для нересту відбирають зовнішньо здорових, не травмованих плідників. Як субстрат для нересту доцільніше використовувати штучні гнізда, виготовлені з повітряного коріння верби. Гнізда встановлюють на відстані 3 м від берега, ближче до водонапуску. Співвідношення самиць і самців 1:1. Відносна плодючість сома від 9 до 18 тис. шт. ікринок на 1 кг маси самиці. У всіх випадках ікру необхідно захищати від прямих сонячних променів Змішане живлення передличинок сома розпочинається у віці 4- 7 діб, а у віці 7 10 діб личинки повністю переходять на зовнішнє активне живлення.

Смугастий окунь (Morone saxatilis Mitch.) належить до ряду окунеподібних, сімейства серранових чи кам'яних окунів. Він має веретеноподібну форму тіла, виямка хвостового плавця не виражена. У дорослих особин вздовж тіла на сріблястих боках добре видно поздовжні чорні смуги, рот – кінцевий .

Максимальна відома маса самиць 57 кг, самців - 18 кг. У промислових умовах переважають особини масою 2-5 кг зі зрілими статевими продуктами. За характером живлення - типовий хижак. М'ясо відзначається високими смаковими якостями. Статевозрілими самці стають на четвертому, а самиці - на п'ятому році життя. Плодючість їх варіює в широких межах - від 0,5 до 5 млн. екз. Ікра пелагічна, у прісній воді розвивається в придонних, а в солоній - у середніх і верхніх шарах.
За характером нересту смугастий окунь належить до групи пелагофілів з весняно-літнім нерестом (березень - серпень) при температурі води 16- 19 °С і pH 8. Тривалість ембріогенезу – 44-50 год.

Вугор.Основними культивованими видами є: європейський вугор; японський вугор; американський вугор.

Вугор катадромна риба. Нерест його відбувається в морі, потім личинки мігрують до берегів і заходять у річки. У прісній воді вугор досягає статевої зрілості. Основним методом одержання посадкового матеріалу є відловлювання личинок, які заходять у прибережні й внутрішні водойми.
Найбільший досвід вирощування вугрів мають рибоводи Японії, де його вирощування в ставах високорентабельне. За будь-якої системи вирощування вугра успіх залежить від годівлі. Вугор - типовий хижак,

тому корми повинні бути приготовлені на основі продуктів тваринного походження.